

*De az apád csak nevetett!
Feküdt a bordó matracon
és paskolta a hasát az esőben.
Rezgett a füttyije, mint egy felkiáltójel.*

*Mikor odafutottam,
hogy rádobjam a törülközőt,
lerántott a füre. Két autó közé
bengeredtünk a villámlásban.
A fejem fölött hintázó madzagon
fürdőnadrágok csöpögtek.*

*Ülök a kanapén. Anyám hallgat.
Apámra fülel, aki pizsamában
járkál a másik szobában, megsárgulva,
mint egy citrom, amely épnek látszik,
de már alig ereszt levelet.*

*Májrák, suttogja anyám,
de neki ne beszélj erről,
az orvos megtiltotta.
S az ég szerelmére,
Velencével se nyaggasd,
még mindig baragszik rám,
amiért eltűnt a sátor.
Mert nem találtam meg
másnap, hiába kerestem.*

Doktor úr

*Gyerekeknek születél, nem férfinak,
mondta apám, felém pöccentve
a cigarettát a pályaudvaron.
Halj meg inkább.*

*De ő halt meg tíz évvel később,
nyugdíjas orvosnak hazudva magát a kórházban.
Doktor úr, mondta mindig a telt ajkú, barna hajú
nővér az elfekvőben, forduljon meg.
És kicserélte az öreg kútfúrón a pelenkát.*

*Nem tudom, sejtette-e az igazságot.
Ha sejtette is, talán elfogadta,*

*hogy mindenki úgy harcol az életéért,
ahogy tud.*

*Apám így harcolt. Hazudott az orvosnak,
a nővérnek, a szobatársainak. Hazudott anyámnak.
Makacsul azt mondogatta, hogy meggyógyul,
néhány nap múlva otthon lesz, s akkor majd
kifesti végre a lakást. Magának is hazudott.*

*Nem ismerte el a vereségét,
pedig amikor utoljára láttam,
fálnak fordulva feküdt,
és nem mozdult meg, hiába köszöntem.*

Éjszakai postás

Nem könnyű beleszarni egy papírdobozba,

*ezt akkor tanultam meg,
amikor anyám elmesélte a kórházban,
hogyan csempészett a Jáka család fondorlatos ügyvédje
az adásvételi szerződésbe egy mondatot,
szeptember elsejére módosítva a kiköltözés
októberre megbeszélt időpontját,*

*szeptember másodikán,
amikor fésületlen anyám
még mindig a házban bolyongott
örök helyükről elmozdított székek,
szekrények,
kirángatott fiókok,
ruhával tömött zsákok,
nippes dobozok,
felcsavart szőnyegek,
fálnak támasztott csendéletek,
a padlót avarként borító könyvek és fényképek között,
megérkezett a levél,*

*ügyvédi fenyegetés volt, amelyet Jákáék küldtek
tátott szájjal olvasó anyámnak,
reszkető kezéből először a levél hullott ki,
aztán a bot,*

*mikor megtaláltam a padlón fekvé,
úgy nézett rám, mint egy gyerek,
akit megpofoztak,*

*másnap elmentem Jákáékhoz,
hogy haladékot kérjek,
ha Margit néni maradni
akar még egy hónapot,
fizessen albérleti díjat,
közölte pókerarccal a férfi,
aki ajtót nyitott,
és mondott egy összeget,
amitől elállt a lélegzetem,*

*nem voltam ott,
mikor anyám néhány nap múlva
átadta neki a kulcsokat,*

*de a házat láttam még egyszer,
fél évvel később,
egyik éjszaka kerékpárra ültem,
a Lakatos utcába tekertem,
és leraktam a bűzölgő dobozt a kapu elé,
mint egy éjszakai postás,*

Jákáék helyett Jágóéknak címezve a küldeményt.

TURI TÍMEA

Egy hasonlat

*Mint fáradt apa a bábszínházszótétben,
aki már nem is harcol az álmoság ellen,
csak kitámasztja a fejét, hogy le ne bukjon,
olyan voltam én: hiába a zsvivaj,
örültem az ajándékidőnek, és csak arra figyeltem,
felriadjak, ha mellettem mégis félni kezdene
a gyerek. Most már sikolyok vannak és lábdobogások,
mégsem bánom, hogy nem voltam hamarabb ébren:
legalább volt egy kis időm erőt gyűjteni.*